

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4514/2020
15.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вера Лекић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., ради накнаде штете по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 1323/20 од 24.06.2020. године, у седници већа одржаној 15.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1323/20 од 24.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1026/17 од 28.01.2020. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности солидарно исплате износ од 117.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 117.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 90.000,00 динара, као и на име материјалне штете износ од 2.400,00 динара, са законском затезном каматом на наведене износе почев од 28.01.2020. године до исплате, док је тужбени захтев од досуђеног до траженог износа накнаде нематеријалне штете по свим видовима са припадајућом законском затезном каматом, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужених којим је тражено да се обавезе тужиља да им на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом, као и да тужиоцима наканади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 109.156,00 динара, док је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у већем износу одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужених да се обавезе тужиља да им на име трошкова парничног поступка исплати износ од 631.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1323/20 од 24.06.2020. године, преиначена је пресуда Основног суда у Лозници П 1026/17 од 28.01.2020. године у усвајајућем делу по тужбеном захтеву и одбијајућем делу по противтужбеном захтеву,

тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх у износу од 90.000,00 динара, за претрпљене физичке болове преко износа од 30.000,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности преко износа од 50.000,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа, као и захтев за накнаду материјалне штете преко износа од 1.200,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа, са припадајућом законском затезном каматом, а тужиља обавезана да туженима на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати износе од по 40.000,00 динара са законском затезном каматом и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, док је у преосталом побијаном обавезујућем делу одлуке о тужбеном и противтужбеном захтеву потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом, с обзиром да у поступку по жалби није дошло до погрешне ни непотпуне примене било које од одредаба процесног закона, које су биле или могле бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, а због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент такође указује, ревизија се не може изјавити, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је сестра тужених са којима је у вишегодишњој завади. Дана 06.01.2017. године, дошло је до вербалног и физичког сукоба, тако што се тужиља увредљивим речима и псовкама обратила туженом ББ док је секао Бадњак за тужену ВВ, којој је тужиља, исто тако, упутила увреде и псовке, а након тога је дошло и до физичког сукоба који је прекинут полицијском интервенцијом. Тужиља је задобила телесне повреде, услед којих је трпела материјалну и нематеријалну штету. Истог дана, тужиља се јавила лекару, а затим отишла у посету брату који живи у другом месту. Поводом описаног догађаја, вођен је прекршајни поступак и сви учесници су пресудом Прекршајног суда у Лозници Пр 335/17 од 12.06.2017. године оглашени одговорним и осуђени због нарушавања јавног реда и мира.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаном делу другостепене пресуде, правилно је примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх, као и тужбени захтев за накнаду материјалне и нематеријалне штете од досуђених до тражених износа накнаде по свим видовима, те када је по противтужбеном захтеву, тужиља обавезана да туженима накнади нематеријалну штету због повреде части и угледа. Наиме, утврђено је да је критичном приликом између парничних странака дошло до вербалног и физичког

сукоба, у коме се тужила туженима на дан верског празника обраћала на увредљив начин, а да су тужени тужили нанели телесне повреде услед којих је трпела материјалну и нематеријану штету, као и да су поводом спорног догађаја и тужила и тужени оглашени одговорним и кажњени због угрожавања јавног реда и мира. Сходно наведеном, правилан је закључак другостепеног суда да је тужила, својим понашањем, изазвала штетни догађај, те да су парничне странке подједнако одговорне за настанак штете, применом чл. 154, 158, 189. и 200. у вези члана 192. Закона о облигационим односима, због чега је правична накнада нематеријалне и материјалне штете тужили умањена за њен допринос у настанку штете од 50%, па је одбијен тужбени захтев за накнаду штете, и то за претрпљене физичке болове преко износа од 30.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности преко износа од 50.000,00 динара, а за накнаду материјалне штете (трошкова за лекарско уверење), преко износа од 1.200,00 динара. Имајући у виду све околности догађаја, правилна је оцена другостепеног суда да тужили не припада накнада нематеријалне штете за претрпљени страх, пошто се у овом случају не ради о страху који оправдава досуђивање правичне новчане накнаде нематеријалне штете, применом члана 200. став 2. Закона о облигационим односима. Исто тако, услед увреда које су тужени трпели на дан верског празника, повређена је њихова част, па им применом цитираних одредаба закона, припада правична новчана накнада као адекватна сатисфакција за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, умањена за њихов допринос настанку штете 50%, због чега им је за овај вид нематеријалне штете правилно досуђен износ од по 40.000,00 динара.

Врховни касациони суд је ценио ревизијске наводе и нашао да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић